

Два сини

Автор:

Марко Вовчок

Два сини

Вовчок Марко

Марко Вовчок

ДВА СИНИ

М. О. Максимовичу

I

Чоловік умер, двоє діток мені покинув, два сини. Треба мені заробляти, треба своїх діток годувати. Не справлюсь сама. Те продала, те продала – усе попродала. Важко нам, убогим, своє добро збувати, що воно в нас кров'ю обкипіло!

Збула... Клопочуся, бідкаюся – з ночі до ночі. Ніколи раразд і діточками втішатись...

А дітки ростуть, уже й в'ються коло мене і щебечуть – мої соловейки.

II

Андрійко був у мене повновидий, ясноокий, кучерявий; веселий був хлопчик, жвавий. Було, за день добре мені впечеться своєю пустотою, а ще лучче розважить. І посварюсь, і поцілую його. Він був старшенький.

А що вже Василько, – тихий, сумирний: і в хаті не чуть, і на дворі не видно. Був якийсь задумливий змалку: чи те, що він у таку тяжку годину народився, хутенько після мого чоловіка, чи таку вдачу йому бог дав.

Андрійко село оббіжить, – вернеться червоний, сміючися, пустуючи; а сей, гляди, під хатою де-небудь сидітиме: землею пересипається або зілля всякі вишукує; розкопує щось – робачка вигребе або метелика вловить, – дивиться, думає... Гукне Андрій, він увесь здригнеться. А коли, то, було, ляже в садку та цілісінький день і пролежить нерухомо, мов прислухається до чого.

– Що се задумався, сину? – спитаю.

– Який сей світ великий, нене!

Ще хлоп'ям був, приземком, а всі вже зілля знав; і як зветься, і де й коли процвітає, і яким цвітом, і коли пташки у вирій одлітають, і коли прилітають з вирію – усе він тее знав.

– Се йому так бог дав! – було мені кажуть люди. – Не хайте його, – се йому так бог дав!

III

Ото, було, тими вечорами довгими осінніми, як вже стомить мене робота, – заберу обойко до себе на коліна та почну на добрий розум навчати: як вмію, так і навчаю. Розказую їм і про те, і про друге – толкуюся з ними. Отже, мій Андрійко хутко і заскучає; так він і вариться: очі собі тре, і позіхає, і зітха. «Пустіть вже, мамо!» – проситься. А скоро пустив, – чого не загадає! І гомонить, і пустує, поки й сон зможе. А Василько буде хоч цілечку ніч тую довгу ізо мною сидіти, мене слухаючи та мені в вічі пильнесенько дивлячись. Поснемо. Вночі прокинешся – не спить Василько мій.

- Сину! Чому ти не спиш?

- Так... не хочу!.. Чого, мамо, ніч темна-невидна?

- Так бог дав, дитино, що темно уночі... Спи, - кажу йому, - спи!

Він і змовкне... Тільки довго ще невpokійно ворочається.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: <https://tellnovel.com/marko-vovchok/dva-sini>

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)